

[Henry Christensen.]

Det er det, der bl. a. bestandig har været en af begrundelserne for rimeligheden og nødvendigheden af at have en funktionærlov. Jeg går ud fra, at justitsministeren vil være enig med mig i, at der er behov for at bevare en funktionærlov med den motivering, vi har givet. Derfor falder, synes jeg nok, den hovedindvending, ministeren her gør, at man på nogle specielle områder inden for overenskomstområdet har løst nogle spørgsmål i mere eller mindre overensstemmelse med den måde, vi kunne tænke os dem løst på. Det gælder også en række af de andre spørgsmål, der er omfattet af den nugældende funktionærlov. Justitsministeren vil formentlig ikke hævde, at funktionærloven skulle være overflødig for de andre titusinder af funktionærer, som netop finder en række af disse rettigheder sikret i funktionærloven. Derfor er det fremdeles rimeligt og rigtigt, at vi søger at udvikle funktionærloven, også dens sociale beskyttelsesregler, i overensstemmelse med den udvikling, der i øvrigt er begrundet og naturlig, og som finder sted på andre områder i samfundet, således at den beskyttelse, vi ønsker at give funktionærerne, også uden for de områder, justitsministeren nævner, er i kontakt med udviklingen på de organiserede områder.

Jeg vil gerne knytte nogle bemærkninger til det andet hovedområde, nemlig spørgsmålet om organisationsret og organisationsforhold. Også herom sagde den højtærede justitsminister, at disse forhold havde fundet deres løsning gennem de kollektive overenskomster og, mente justitsministeren, på en mere realistisk måde, end forslaget giver udtryk for. Hvad der nu er realisme eller ikke realisme i den sag, kan vi måske nok have forskellige meninger om. Jeg må naturligvis erkende, at der findes en aftale mellem hovedorganisationerne, men det er en aftale, der efter vor opfattelse på urimelig vis begrænser den organisationsfrihed og den organisationsadgang, der bør være for funktionærerne. Det er muligt, at de parter, der

har afsluttet overenskomsten, finder, at det er rimeligt; det har de jo i og for sig givet udtryk for at de gør ved at opretholde sådanne begrænsninger, men det finder vi ikke rimeligt.

Vi finder tværtimod, at vi bør søge at udvide lovens område, således at den i videst muligt omfang giver så god og rimelig adgang som muligt for funktionærerne, og i øvrigt også for andre grupper i vort samfund, til selv og frit at afgøre, hvorledes de vil organiseres, og til at lade deres egne afgørelser på dette punkt være afgørende for, hvordan man skal forholde sig med hensyn til forhandlingsretten. Man har ikke i tilstrækkelig grad låset funktionærlovens bestemmelser fast, hvorved de er blevet genstand for fortolkning i bl. a. en højesteretsdom i 1951 — en dom, der findes i Ugeskrift for Retsvæsen for 1951, side 517 — og således som parterne på overenskomstområdet også hidtil selv har ønsket at fortolke loven indsnævrende i den forstand, at der ikke gives den fornødne adgang for funktionærerne til selv at kunne bestemme, hvorledes deres organisationsforhold skal være. Kort sagt ved vi, at det, man har villet acceptere, er, at funktionærerne organiseres lågdelt eller vandret, hvilket udtryk man nu vil bruge, hvor det inden for en lang række områder — med den udvikling, vi befinder os i inden for flere og flere områder — er mere naturligt for mange funktionærer at blive organiseret branchevis, gruppevis, altså på en anden led end den, der har været gældende under den gamle organisationsform, som havde sin begrundelse i tidligere tiders forhold. Der bør være adgang for funktionærerne til selv at træffe afgørelse om, hvorledes de ønsker at være organiseret, og den organisationsform, de selv vælger, må også have et så rimeligt grundlag for at opnå forhandlingsret med den modstående organisation, som det er muligt.

Det er det, vort forslag om lovændringer tilsigter. Skal vi tale om realisme, så tror jeg, at et meget stort antal funktionærer